

[Finansministeren.]

virkelig er en Ordning, som man fra alle Sider er enig om.

Det ærede Medlem Hr. Westermann hævder, at Tjenestemændene har faaet saa meget mindre end Arbejderne i denne Periode. Jeg ønsker deroverfor at gøre gældende, at ihvorvel jeg er klar over, at Tjenestemændene i Kraft af deres mere faste Lønniveau har haft en ringere Indtjeningsmulighed end Arbejderne i det frie Erhverv, var det dog i første Omgang Arbejderne herhjemme, der blev skaaret ned. Det skete ved en Lovgivning, som vi her i Rigsdagen selv besluttede under det haarde Pres. Det, man har bestræbt sig for gennem Aarene, er at holde Ensartethed mellem Tjenestemændenes og Arbejdernes Lønningsforhold.

Angaaende Spørgsmaalet de samgifte skal jeg blot sige, at jeg har truffet en Aftale med Tjenestemændenes Organisation, hvor vi ogsaa har drøftet dette Spørgsmaal. I denne Aftale er Problemet de samgifte ikke medtaget, men udskudt til Behandling i den særlige Lønningskommission, og jeg maa derfor anse det for naturligt, at Spørgsmaalet behandles i denne Kommission og ikke tages op til en separat eller hastig Løsning i Forbindelse med dette Lovforslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg kan ikke benægte, at der gik en vis Stemningsbølge over Landet den 5. Maj, ogsaa med Hensyn paa det finansielle; men jeg vil paastaa, at jeg personlig altid har fundet, at det var urimeligt at ophæve den Skat, og jeg finder, at en Finansminister i højere Grad maa tage Ansvaret i en saadan Sag end en almindelig jævn Rigsdagsmand. Og naar Finansministeren gaar ind for noget, som efter min Mening er finansielt uforsvarligt, saa maa det være ham, der i højere Grad har Ansvaret, og ikke de almindelige Medlemmer af Rigsdagen.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg mener, at Ophævelsen af Tøjskatten var en politisk Nødvendighed paa det Tidspunkt, hvor det skete. Jeg tror, der var fuldstændig Overensstemmelse mellem alle Partier i denne Rigsdag om, at Ophævelsen maatte ske. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard staar nu op bagefter og konstru-

erer en Forskel i Ansvaret mellem mig som Finansminister og de Medlemmer, der stemte for en saadan Lovgivning. Denne Forskel i Ansvaret kan det ærede Medlem naturligvis opstille, som han har Lyst til. Jeg for mit Vedkommende fandt, at naar Regeringen med Tilslutning fra samtlige Partier var af den Opfattelse, at denne Del af Forbrugsbeskatningen maatte bortfalde, saa maatte et Lovforslag herom fremsættes, hvilket ogsaa skete.

At Statskassen til sit Forbrug maa kunne disponere over de Pengemidler, der er fornødne, og at Pengemidlerne i givet Fald maa skaffes paa anden Vis, er en anden Side af Sagen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Rigsdagens Opmærksomhed i de kommende Maaneder i høj Grad vil være henvendt paa de skattemæssige Problemer, som vil komme til at foreligge.

Aksel Møller: Jeg vil begynde med at fremsætte den Oplysning til Klaring af Diskussionen om Tøjskatten, at Det konservative Folkepartis Rigsdagsgruppe stillede sig paa det Standpunkt, at Tøjskatten skulde bortfalde. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard tog, saa vidt jeg husker, ved den Lejlighed Ordet og gav Udtryk for sin personlige Betænkelighed. For saa vidt har det ærede Medlem ogsaa Ret til at gøre det i Dag; men Det konservative Folkepartis Stilling i den Sag fik sit Udtryk ved den Afstemning, der fandt Sted omkring Lovens Bortfald. Herom behøver der altsaa ikke at være Diskussion, men der er ingen Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Korsgaards Ord bevæger os alle, og utvivlsomt ogsaa den højtærede Finansminister, idet vi sikkert alle nærer en vis Bekymring for, hvordan vi fortsat skal kunne bevilge i den Maalestok, hvori vi har været nødt til at bevilge indtil dette Øjeblik, og der synes det altsaa som om — saadan opfattede jeg Diskussionen mellem den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Westermann — Tjenestemændene foreløbig skal placeres som den Gruppe, der skal tages mindre Hensyn til, end man ellers vilde have gjort. Man kommer jo ikke udenom, at det ærede Medlem Hr. Westermann har Ret i den Betragtning, at Tjenestemændenes Forhold til Staten lønningsmæssigt er fastsat i Loven, og at der derigennem er givet dem Tilsagn, og det forekommer mig ikke, at vi vinder noget som helst ved at nægte, at Tjenestemændene i Forhold til andre har været daarligere stillede end tidligere.

Jeg tror ikke, at den Betragtning lader